

DEN DANSKE *Sterne*

NR. 8
AUGUST 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8

AUGUST 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Den største tillid – den største glæde	175
Et særligt kendetegn på den sande Kirke	176
Fra missionens præsidentskab	177
At tro er at se	178
Månedens spørgsmål	180
Genealogisk Forening	181
Præstedømmet	182
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	183
Folkedansere fra Utah i Danmark	185
Søndagsskolen	187
G.U.F.	188
Kredslærerindernes budskab	189
The Spoken Word	189
Personlige nyheder	190

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Den største tillid - den største glæde

af præsident *David O. McKay*

Vi tror, at hjemmet er centrum og bolværket for virkelig civilisation. Vi tror ikke på den ideologi, som lærer, at der ikke findes nogen Gud, at Staten er det højeste eller at den har kontrol over den enkelte person. Hjemmet er centrum for civilisationen, og hjemmets ansvar hviler på forældrene i hjemmet.

Kirken er en hjælp til opførelsen af børnene, og det er Staten også, men ingen af dem er det højeste. Herren selv har sagt:

»Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffen for Herren.« (*L. & P. 68:26,28*).

Det er en lov.

Den største tillid, som kan komme til en mand og en kvinde, er at blive sat til at vogte et lille barns liv. Hvis et menneske, som har fået betroet anden folks penge, bedraget, enten han er bank-, kommune- eller statsfunktionær, bliver han anholdt og sandsynligvis sendt i fængsel. Hvis et menneske, som har fået betroet en regeringshemmelighed, afslører denne hemmelighed og forråder sit land, kaldes han en forræder. Hvad må Herren så tænke om forældre, som, gennem deres egen forsømmelse eller forsættelige ønske om at give efter for deres egenkærlighed, undlader på rette måde at opdrage deres børn, og derved viser sig at være utro mod den største tillid, som noget menneskeligt væsen kan få? Han har sagt: »... skal synden hvile på forældrenes hoved.« (*Ibid., 68:25*).

Jeg vil gerne nævne nogle få betingelser, som bidrager til et lykkeligt hjem, og ikke blot for de unge mennesker, men også for jer, mine medforældre — mænd og hustruer.

For det første: Som en bidragende faktor til et lykkeligt hjem — og det gælder jer, I unge mennesker — så husk altid på, at I begynder at lægge grundvolden til et lykkeligt hjem i den tid, der ligger før jeres ægteskab. Det er i jeres unge år og medens I søger jeres ægtemage, at I skal huske at være loyale mod jeres fremtidige mand eller jeres fremtidige hustru. Den loyalitet består i at holde jer rene, at undgå at hengive jer til noget, som vil bremdemærke jeres samvittighed, når I trykker det første kys på jeres evige ægteskabspartners læber.

For det andet: Vælg jeres ægtemage gennem dømmkraft og inspiration, så vel som gennem følelse.

For det tredje: Nærm jer ægteskabet med den ædle hensigt det fortjener. Ægteskabet er ordineret af Gud. Det er

ikke noget, man skal gå let ind i, som kan afsluttes efter behag, eller høre op ved den første vanskelighed, der viser sig. I vor Kirke har vi det højeste ægteskabsideal, der nogensinde er givet mennesket. Vi formaner unge mænd og kvinder til at leve således, at de er værdige til at gå ind i Guds hus.

For det fjerde: Det ædleste formål med ægteskabet er at avle børn. Hjemmet er børnenes naturlige barnekammer. Frelseren irettesatte sine disciple, da mødre og børn flokkedes for at kærtogte ham, røre ved hans klædning. Han sagde: »Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.« (*Mark. 10:14*). Lykken i hjemmet forøges af børnene omkring ilden, når de klatrer på faders knæ eller moder kæler for dem.

For det femte: Lad ærbødighedens ånd gennemtrænge hjemmet, så at Frelseren, hvis Han skulle komme uventet, kunne indbydes til at blive og ikke skulle føle sig udenfor sit rette element.

For det sjette: Lad aldrig mand eller hustru tale høj- røstet til hinanden. Når jeg omtaler denne fundamentale faktor, omtaler jeg også banden, en last, som burde væk så fremmed for et sidste dages helligt hjem, at selv tanken derom aldrig skulle dukke op.

For det syvende: Lær værdien af selvbeherskelse. Jeg tror, at mangel på selvbeherskelse er en af de mest almindelige faktorer, der bidrager til ulykke og disharmoni. Jeg tror, at børn på rette måde bør vejledes og kontrolleres, og ikke have lov til at løbe rundt uden nogen grænser for deres handlinger, som påvirker andre medlemmer af husstanden. Mener jeg dermed, at I skal være grusomme mod et barn? Nej! At I skal slå et barn? Nej! Det er unød- vendigt. Men jeg mener, at når I siger »Nej«, mener I hvad I siger.

For det ottende: Plej de hjemlige bånd ved fortsat kammeratskab. Det er kammeratskab, som nærer kærlighed, og når I har skænket hinanden jeres tro og indgæet en pagt om at være tro mod hinanden, så gør alt for at nære den kærlighed, at sammenkittet den for evigheden. Der findes intet i verden, der er yndigere end kammeratskabet mellem mand og hustru og tillid og kærlighed hos børnene i et sidste dages helligt hjem.

For det niende: Sørg for, at børnene har adgang til passende litteratur, musik og film.

For det tiende: Sørg for at opmuntre, ved eksempel og forskrift, til deltagelse i kirke-aktivitet, og på denne måde

opbygge livets to altoverskyggende idealer: for det første at opbygge karakteren, og for det andet at yde tjeneste. Lad børnene føle, at hvis de gør det, vil de gøre hjemmet lykkeligt; hvis de, blot i en lille grad, ville gengælde forældrenes venlighed, og de ofre, som moder og fader har ydet, vil de udvikle en ædel karakter i sig — det er alt hvad den sande fader beder om, det er alt, hvad den sande moder beder om.

Jeres største pligt, søn eller datter, er at sørge for, at jeres liv, jeres karakter, genspejler anerkendelse af jeres fader og jeres moder. Ansvaret for at være en værdig søn eller en værdig datter af ædle forældre er et af de største

i hele verden. Lad atmosfæren i hjemmet ånde af en karakter som er et af de højeste mål i livet, og som udvikles gennem arbejde i Kirken, så vel som gennem hofflighed og betænksomhed i hjemmet.

Forældre, Gud velsigne jer i jeres opbygning af et sidste dages helligt hjem. Må det overalt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige være idealet at opbygge sådanne hjem, at hele verden kan se på dem med beundring.

David O. McKay

Et særligt kendetegn på den sande Kirke

af *Præsident Ezra Taft Benson*

Et af de særlige kendetegn, og et meget vigtigt træk, ved den sande Kristi Kirke, er dens præstedømme, Guds myndighed. Det bliver i vid udstrækning til delt de mandlige medlemmer af Kirken, drenge og mænd, fædre og sønner, og dets velsignelser deles af vore mødre, døtre og hustruer. Forstår vi fuldt ud, hvad det betyder for os, og skønner vi til fulde på det? Hvad er det, og hvad er dets betydning for dem af os, som er blevet velsignet med det?

Præsident Joseph F. Smith sagde:

(Præstedømmet) er hverken mere eller mindre end Guds kraft overdraget til mennesket, hvorved mennesket kan handle på jorden til den menneskelige families frelse, i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn, og handle på retmæssig måde; ikke ved at påtage sig denne myndighed eller låne den fra generationer, som er døde og borte, men en myndighed, som er blevet givet i de dage, i hvilke vi lever, af tjenende engle og ånder fra oven, direkte fra den Almægtige Guds nærhed ... (GOSPEL DOCTRINE, 1939 udgave, pp. 139—140).

Præsident John Taylor sagde:

(Præstedømmet) er Guds kraft overdraget til intelligenser i himmelen og til mennesker på jorden. (THE GOSPEL KINGDOM, p. 129).

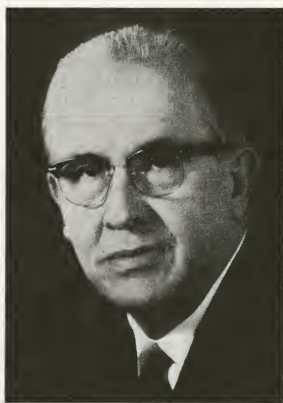
Derfor står præstedømmet over dette dødelige liv. Til dets kraft og storhed har profeter, både gamle og nye, hentydet. I mit eget hjerte kan jeg ikke tænke mig noget større, som et menne-

ske kan eje, end Guds præstedømme, parret med et brændende vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk. De to burde altid parres sammen. Præstedømmet er selve hjertet i Kirken. Vi kan have præstedømmet uden Kirken, men aldrig Kirken uden præstedømmet.

Der er mange gaver, som vi nyder som medlemmer af Kirken, men jeg kan ikke tænke på nogen større end det hellige præstedømmes gave, myndigheden til at repræsentere Gud på jorden. Dette præstedømme er bestemt til at opbygge og opøje menneskene, så vel som til at hjælpe Herren med at fremme Hans store værk, at frelse og opøje Hans børns sjæle.

Jeg er klar over, at det kommer let. Vore drenge på tolv år modtager, hvis de er værdige, det hellige præstedømme ved håndspåleggelse, og vore unge mænd er næppe andet end drenge, når de som nitten-årige modtager det hellige melkisedeske præstedømme, myndigheden til at handle i de allerhelligste ordinansers mennesket kender. Dette præstedømme vil, hvis de er værdige, til sidst berettige dem til en plads i den højeste grad af herlighed i Guds celestiale rige.

Hvad er den forpligtelse, en bærer af præstedømmet har? Der er blevet refereret til os som den største gruppe mænd på jordens overflade. Naturligvis er den kendsgerning, at vi har præstedømmet, ikke nogen garanti for vores oplyselse. Men ganske sikkert er der in-

gen gruppe af mænd i hele verden, som med hensyn til kraft, forrettighed og ansvar er blevet velsignet med sådanne forpligtelser og chancer, som den gruppe af mænd og drenge i Kirken, der holder det hellige præstedømme.

Sandsynligvis kan vi intetsteds i hele verden finde en gruppe mænd, som giver mere uselvsk af deres tid, deres midler og deres talenter til fremme af det gode og retskafne i verden, end denne gruppe mænd gør. Det store frivillige arbejde, som udføres af denne præstedømsgruppe, er et mirakel for verden.

Må Gud velsigne bærerne af præstedømmet i den sande Kristi Kirke. Ingen større velsignelse kan komme til noget menneske på denne jord end at modtage Guds præstedømme og et vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk, hvis han ærer dette præstedømme og lever efter Kirkens lærdomme og standarder.

Fra missionens præsidentskal

Efterhånden som vi hurtigt nærmer os tiden for vor årlige tempelrejse, og jeg ser glæden og forventningen hos dem, der skal rejse, vender mit sind sig mod de mange velsignelser, som nu er tilgængelige for de hellige i Europa. Praktisk talt alle de velsignelser, som Kirken har at tilbyde, er indenfor rækkevidde af os alle, hvis vi blot planlægger og organiserer vort liv, så vi kan modtage dem. To af vore udvalgte tolv apostle residerer i vor midte, ældste Ezra Taft Benson i Frankfurt, og ældste Mark E. Petersen i London. Vi har templer vi kan rejse til, vi har stave organiseret og patriarker valgt. Vi har smukke kirkebygninger i vort eget land, Danmark, hvor vi kan mødes og udføre Kirkens programmer, og planer om at bygge flere. Kort sagt, vi har alle de velsignelser, Kirken har at tilbyde, lige ved hånden.

Jeg vil gerne opmuntre vore medlemmer til at forberede sig og tage del i alle faserne i frelsesplanen. Særligt vil jeg gerne opmuntre de unge i missionen til at leve i overensstemmelse med evangeliets principper og at indpode i deres hjerter et stort ønske om at se sig om efter en ægtefælle, som kan gå med dem til Herrens tempel og der blive viet for tid og evighed, og ikke bare lade sig nøje med blot at blive gift.

De medlemmer, som har været længe i Kirken, og som endnu ikke har været i templet, bør forberede sig ved at leve et godt liv, overvære deres møder, beale en ærlig tiende og overvinde dårlige vaner, som f. eks. rygning etc. Da de ordinancer, som modtages i templet, er så overmåde vigtige for enhver, synes det at være frygteligt, at så mange ser så overfladisk på dette, og at f. eks. en kop kaffe kan holde dem borte fra at modtage deres højeste velsignelser.

Det anbefales af tempelpræsidenten, at nye medlemmer skal tage sig rigelig tid til at forstå evangeliet, før de rejser til templet. Dette betyder, at en god forståelse af evangeliet og regelmæssig erfaring in-

denfor Kirken bør gå forud for deres første besøg i templet, så de bedre kan forstå de ting, som går for sig der.

Det er en vigtig pligt for grenspræsidenterne at kontrollere dem, som har været i templet første gang og aldrig er kommet der mere. En stor procentdel af de medlemmer, som kommer til templet første gang, har vanskelighed ved fuldstændigt at forstå de pagter, som de har indgået med Herren. Heller ikke husker de længe de vidunderlige forjættelser, som Herren har givet dem, hvis vi blot vil holde Hans befalinger og efterleve evangeliets lærdomme. Det er meget bedre at besøge templet regelmæssigt, så vor forståelse og opfattelse af disse ting kan vokse.

Hvis medlemmerne klart forstod templets betydning for dem selv, ville de også ønske, at deres kære, som er gået forud, skulle have de samme privilegier. Men vi har mange gode medlemmer, som regelmæssigt besøger templet, men som ikke har udført deres arbejde for deres allernærmeste familie, deres forældre, bedsteforældre, søstre og brødre. Mange ved ikke, hvorledes de skal gå i gang med det, men hvis de var tilstrækkelig interesseret, kunne de samle mange navne og datoer for deres egen slægt. Det ville blive en interessant og taknemlig hobby.

Når medlemmer har navne på deres egne slægtninge, er de mere ivrige efter at rejse til templet for at udføre arbejde for disse.

Må jeg opmuntre de hellige i den danske mission til vedblivende at berede sig til det vidunderlige arbejde, vedblivende at skaffe udveje og midler til at være i stand til at komme til Herrens Hus. Nu er det tiden til at forberede sig til at komme med til templet næste gang. Vore loyale tempelarbejdere er vore mest loyale og pålidelige medlemmer.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident

AT TRO ER AT SE

af Howard W. Hunter af De Tolv
Apostles Råd.

Tale ved Generalkonferencen den 5. oktober 1962.

Om aftenen på den dag, hvor Jesus opstod, viste Han sig og stod midt imellem sine disciple i det aflåsede værelse. Han viste dem sine hænder, gennem hvilke naglerne var blevet stukket, og sin side, som var blevet gennemboret af spydet. Thomas, en af de tolv, var ikke tilstede, da dette hændte, men de andre fortalte ham, at de havde set Herren, og at Han havde talt til dem.

Uden tvivl var Thomas blevet rystet af begivenhederne i de foregående dage. Hans kærlighed til og hengivenhed for Mesteren kan ikke betvivles, men troens flamme var brændt ned og var blevet kold. Graven var tom, dette vidste han. Maria Magdalene og de andre kvinder og Peter og Johannes havde været der. Jesus viste sig senere for Maria i haven, og hun fortalte disciplene om denne begivenhed, som hun havde fået befaling om. Den selv samme dag havde den Opstandne Herre vandret med Kleofas og hans ledsager ned ad vejen til Emmaus og havde også vist sig for Simon Peter i Jerusalem. Til trods for disse beviser var Thomas skeptisk, og han sagde til disciplene:

»... Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min finger i naglegabene og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.« (Johs. 20:25).

Denne udtalelse af Thomas har forårsaget, at han er blevet husket med gennem tiden, og hans navn er anbragt blandt skeptikerne, tvivlerne og de frygtsoomme, med dem, som ikke vil tro, før de ser. På en måde repræsenterer Thomas ånden i vor tidsalder. Han ville ikke være tilfreds med noget, han ikke kunne se, selv om han havde været

sammen med Mesteren og kendte Hans lærdomme angående tro og tvivl. Jesus havde sagt:

»... Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?« (Matt. 14:31).

»... Hvorfor er I så bange: Hvorfor har I ikke tro?« (Mark. 4:40).

»... Alt er muligt for den, der tror.« (Ibid. 9:23).

»... Det skal ske jer, som I tror!« (Matt. 9:29).

Alle disse ting kendte Thomas udmærket, men hans personlige tro var blevet svækket på grund af en stor skuffelse. Tro har ikke herredømme over tvivl, hvis man må føle eller se for at kunne tro.

Thomas var ikke villig til at stå fast på troen. Han ønskede positivt bevis på kendsgerningerne. Han ønskede kundskab, ikke tro. Kundskab er beslægtet med fortiden, fordi vore erfaringer om fortiden er de ting, som giver os kundskab, men tro er beslægtet med fremtiden — med det ukendte, hvor vi endnu ikke har vandret.

Vi tænker på Thomas som en, der har vandret og talt med Mesteren, og som var blevet valgt af Ham. Inderst inde ønsker vi, at Thomas kunne have vendt sig mod fremtiden med tillid til de ting, som ikke er synlige, i stedet for i virkeligheden at sige: »At se er at tro.«

Det må have bedrøvet Frelserens hjerte, men dette var sket før. I løbet af få dage havde Judas forrådt Ham, Peter havde forrægtet Ham, og nu tvivlede Thomas på Ham.

En uge senere var disciplene igen sammen i det samme hus i Jerusalem. Denne gang var Thomas med dem. Do-

ren var lukket, men Jesus kom og stod midt iblandt dem og sagde: »... Fred være med eder!

Derefter siger han til Thomas: Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantrø, men troende!« (Johs. 20:26—27).

Beretningen antyder ikke, at Thomas tog imod denne indbydelse — denne kærlige irettesættelse fra Herren. Thomas kunne se naglegabene og såret fra spydet. Han svarede kun: »Min Herre og min Gud!« (Ibid. 20:28). Nu troede han, men Thomas havde manglet den højeste form for tro.

»Jesus siger til ham: Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.« (Ibid. 20:29).

Denne tildragelse står som en af alle tiders største lektioner. Thomas havde sagt: »At se er at tro«, men Kristus svarede: »At tro er at se.«

Tro har altid været en nødvendig betingelse for et refferdigt liv. Når vi leser det Gamle Testaments bøger, bliver vi imponeret af den tro, som fik profeterne og retskafne mennesker, de hellige i gamle dage, til at udholde de prøvelser, som kom til dem. Bøgerne i det Nye Testamente er fyldt med Frelserens lærdomme angående troen og eksempler på troens virkning i de enkelte personers liv. Disse skrifter viser også den skuffelse og tragedie, der kommer, når troen mangler.

Der er mange ting, som er usynlige for vore sanser og ikke underkastet noget positivt bevis. Den videnskabelige tilnærmelse til bevis er at eksperimenter i laboratoriet. Resultatet af denne videnskabelige metode har en større

indflydelse på vor tankegang, end vi er klar over, fordi den skaber et positivt bevis, der resulterer i kundskab. Vi kan ikke ignorere det store gode, som denne videnskabelige fremgangsmåde udoøver på folks liv, men hvad med de ting, som ligger uden for det positive, håndgribelige bevis? Dette spørgsmål bringer os til den højere lov. Det er gennem den vished, som kommer af troen.

Det klassiske eksempel på tro tilskrives apostlen Paulus i hans brev til hebræerne: »Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.« (Heb. 11:1).

Denne udtalelse forudsætter ikke en fuldkommen kundskab, men beskriver troen som det, der giver én en vished om eller tillid til ting, som endnu ligger uden for fremtiden. Disse ting eksisterer måske, men det er gennem troen, de realiseres. Troen giver en følelse af tillid til det, som ikke er synligt eller som ikke kan bevises positivt.

Det ser tilsyneladende ud, som om Thomas havde mistet sin tillid til fremtiden. Han så på fortiden. Han ønskede bevis på det, som ikke dengang var synligt. De, som mister eller mangler troen, lever i fortiden — de mister håbet til fremtiden. Hvilken stor forskel der kommer ind i dens liv, som finder en vedvarende tro, der kan give vished og tillid!

Hvis vi vender tilbage til det niende kapitel i Johannes, læser vi om en anden tilfælde, som fandt sted i Jerusalem, hvor en mand, som var født blind, kom til at se. Det var på sabbatsdagen, og Jesus var øjensynligt i nærheden af templet, da han så den blinde mand, og hans disciple spurgte Ham:

»... Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?»

Jesus svarede: Hverken han eller hans forældre har syndet; men det er sket, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham.

Vi må gøre hans gerninger, som har sendt mig, så længe det er dag; der kommer en nat, da ingen kan arbejde. Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys.« (Johs. 9:2-5).

Jesus spyttede derpå på jorden, la-

vede dynd af spyttet, blandet med støvet på jorden. Han salvede den blinde mands øjne med dyndet og sagde til ham, at han skulle tvætte sig i dammen Siloam. Hvis dette havde været Thomas, ville han så være gået, som han havde fået befaling om, eller ville han have stillet dette spørgsmål: »Hvad godt kan der komme af at tvætte sig i det stillestående vand i den smudsige dam?« eller »Hvilke medicinske egenskaber er der i en salve, der er blandet med jordens støv?« Dette ville synes at være fornuftige spørgsmål, men hvis den blinde mand havde tvivlet eller spurgt, ville han stadig have været blind. Da han havde tro, troede han og gjorde, som han fik besked om. Han gik hen og tvættede sig i dammen og kom tilbage seende. At tro er at se.

Et mirakel havde fundet sted. En mand, som havde været blind fra fødselen, blev bragt til at se. Naboerne og farisæerne var forbavsed og spurgte, hvorledes det gik til.

»Han svarede: Den mand, der hedder Jesus, lavede dynd, smurte det på mine øjne og sagde til mig: Gå hen til Siloam og tvæt dig! Da jeg så gik hen og tvættede mig, blev jeg seende.« (Ibid. 9:11).

Det var på sabbatsdagen, at Jesus lavede dyndet og åbnede den blinde mands øjne. Nogle af farisæerne sagde, at han kunne ikke være en Guds mand, fordi han ikke overholdt sabbatsdagen. Andre spurgte, hvorledes en mand, som var en sådan synder, kunne udføre et mirakel. Selv om de kunne se, ville de ikke tro. Den blinde mand blev spurgt: »Hvad siger du selv om ham?« Han svarede: »Han er en profet.« Stadig troede de ikke og kaldte på den blinde mands forældre og spurgte dem: »Er han her jeres søn, som I påstår er født blind?« Hvordan kan han da nu se? »Hans forældre var bange for at svare af frygt for at blive udelukket af synagogen, hvis de skulle tilstå, at den, som havde udført miraklet, var Kristus, så de sagde: »Han er gammel nok; spørg ham selv.« Og den blinde mand sagde: »Om han er en synder, ved jeg ikke; ét ved jeg, at jeg, som var blind, nu kan se.« De sagde til ham: »Du er hans disciple,« og de lukkede døren til synagogen for ham. (Se Ibid. 9:14-34).

Da Jesus hørte, at den blinde mand var blevet udstødt, fandt Han ham og sagde: »... Tror du på Mennekserne?»

Han svarede og sagde: Ja, hvem er han, Herre, for at jeg kan tro på ham?»

Jesus sagde til ham: Du har set ham; den, som taler med dig, ham er det.

Han svarede: Jeg tror, Herre! og kastede sig ned for ham.

Og Jesus sagde: Til dom er jeg kommen til denne verden, for at de, som ikke ser, skal blive seende, og de, som ser, skal blive blinde.« (Ibid. 9:35-39).

Den blinde mand troede og fik lov til at se. Thomas nægtede at tro, indtil han kunne se. Verden er fuld af Thomas'er, men der er mange som den blinde mand fra Jerusalem. Missionærerne i Kirken møder begge slags hver dag, når de bringer deres budskab ud i verden, budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium. De bærer vidne om den kendsgerning, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Gud har talt til sine børn i disse sidste dage, at der er en Guds profet på jorden i dag, at evangeliet er blevet gengivet i sin fylde. Nogle tror, har tro og bliver dødt. Nogle vil ikke tage imod det, fordi de ikke kan se eller føle.

Der findes intet positivt, konkret, håndgribeligt bevis på, at Gud lever, og dog har millioner kundskab om, at Han gør det, gennem den tro, som udgør beviset på usete ting. Mange siger til missionærerne: »Jeg ville tage imod dåben, hvis jeg kunne tro på, at Joseph Smith havde haft besøg af Faderen og Sønnen.« Om denne kendsgerning findes der intet positivt, konkret, håndgribeligt bevis, men for dem, som er berørt af Ånden, vil troen stå i stedet for et sådant bevis på usete ting. Husk på den korsfæstede Mesters ord, da Han stod foran Thomas:

»... salige er de, som ikke har set og dog tror.« (Ibid. 20:29).

At tro er at se.

Jeg følger mit vidnesbyrd til de tusinder af missionærers vidnesbyrd om, at Gud virkelig lever, at Jesus er verdens Frelser, at de, som vil tro gennem troen, vil komme til at se, i Jesu Kristi navn. Amen.

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Spørgsmålet om syndsforladelse

Spørgsmål:

I vor studiegruppe blev spørgsmålet om syndsforladelse diskuteret. Det var nogle medlemmers mening, at synd aldrig bliver tilgivet uden (sic.) overtræderen betaler en pris ved at lide som kompensation for det forkerte, som han har gjort. Andre følte, at ved sand omvendelse og sorg over synden ville overtræderen få tilgivelse. Vil De være så venlig at belyse dette spørgsmål for os?

Svar:

Det er rigtigt, at retfærdigheden kræver oprejsning for enhver synd, som er begået. Den synder, som ikke omvender sig, må betale prisen for sin overtrædelse, for dette er en guddommelig lov. For at befri menneskeheden fra at bøde for synder, kom Guds Søn ind i denne verden og tilbød sig som offer for synden, ikke for sin egen synd, for Han var uden synd, men for enhver sjæls synder, enhver sjæl som var villig til at omvende sig og holde Hans befalinger og vandre i lyset af det evige evangelium. Om dette punkt sagde vor Frelser:

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

«Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvde af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.» (L.&P. 19:16–19).

Intet dødeligt menneske kender de strenge mentale og fysiske lidelser, som vor Herre måtte udholde. Han har

kastet noget lys over det i sin åbenbaring til Profeten Joseph Smith, men den stærke angst og åndelige lidelse kender kun Han selv. Han har sagt til os, at den var så stærk, at blodet sprang frem af hver pore i Hans legeme, og Han var nødt til at råbe i sin sjæleangst, og dog fik Han ikke nogen lindring, før Hans svære lidelser var fuldført. Og alt dette blev gjort, fordi Han elskede verden!

Denne store kærlighed og medlidenhed, som Jesus havde og viste for verden, bliver i stort omfang misforstået af størstedelen af denne verdens beboere. Han kom ind i denne verden for at opfylde en stor barmhjertighedsmission og give hver levende skabning livets genoprettelse efter den legemlige død, gennem opstandelsen. Denne genoprettelse er en gave, der er lige så omfattende som »faldet« var. Adam bragte dødeligheden ind i denne verden gennem »overtrædelsen« af en lov, hvad der var nødvendigt for det dødelige liv.

Det dødelige liv er forberedelse til evigt liv. Adams og Evas »fald« var ikke en synd, men en nødvendig handling, som dødeligheden afhænger af. Dødeligheden er en tilstand, som er nødvendig til ophøjelse, og menneskene kom ind i denne verden for at blive prøvet som forberedelse til en ophøjelse i Guds Rige eller bandlysning fra Hans nærhed, i henhold til de personlige gerninger i dødeligheden. Derfor er dødeligheden blevet omtalt som en »prøvestand«, for det er her, sjælen bliver prøvet som forberedelse til en plads i den evighed, som skal komme.

Der er en guddommelig lov om kompensation. Dødeligheden er derfor et prøvested. Menneskene skal dømmes efter deres handlinger, og der findes en

belønning eller en straf for de handlinger, der udføres i det dødelige legeme. Der er ingen partiskhed i Guds Rige. Hvad den enkelte modtager, er hvad han fortjener. Alma taler om dette emne, da han, medens han gav råd til sin egensindige søn Corianton, fremsatte denne vidunderlige erklæring:

»Jeg siger dig, min søn, at Guds retfærdighed gør genoprettelsesplanen nødvendig; thi det er nødvendigt, at alle ting skal bringes tilbage til deres rette orden. Det er nødvendigt og retfærdigt atter skal kraft og opstandelse, at menneskets sjæl skal genforenes med dets legeme, og at enhver del af legemet atter skal bringes til sit eget sted.

Og Guds retfærdighed kræver, at menneskene skal dømmes efter deres gerninger, og dersom deres gerninger i dette liv og deres hjertes altrå har været gode, at de da også på den yderste dag skal genindsættes i det gode.

Og dersom deres gerninger er onde, da skal de komme til dem igen som onde; altså skal alle ting genindsættes i deres rette orden, enhver ting i sin naturlige form, dødelighed oprejses til udødelighed, forkærlighed til uforkærlighed, og de skal på den ene side oprejses til evig salighed for at arve Guds Rige, eller på den anden side til evig elendighed for at arve djevelens rige.

Den ene oprejses til salighed i overensstemmelse med sin altrå efter salighed, eller til det gode ifølge sin altrå efter det gode; og den anden oprejses til det onde ifølge sin altrå efter det onde; thi ligesom han har ønsket at gøre ondt den hele dag, således skal han få sin belønning i ond, når natten kommer.

Og således er det på den anden side:

Dersom han har omvendt sig fra sine synder og attrået retfærdighed til sine dages ende, da skal han få retfærdig-heds løn.

Det er dem, der bliver forløst af Herren; ja, det er dem, der føres ud og befries fra det endeløse mørkes nat, og således står og falder de; thi de er deres egne dommere, enten til at gøre godt eller til at gøre ondt.

Og Guds forordninger er uforanderlige; derfor er vejen beredt, så at hver den, der vil, kan vandre derpå og blive salig.

Og se nu, min søn, fordrist dig ikke en eneste gang mere til at fortrøne din Gud med hensyn til lærepunkter, således som du hidtil har formastet dig til at begå synd.

Tro ikke, fordi der er blevet talt an-

gående genoprettelse, at du skal blive genbragt fra synd til salighed. Jeg siger dig, at ugudelighed har aldrig været lykke.« (*Alma 41:2-10*).

Joseph Fielding Smith

Genealogisk Forening

Vigtige spørgsmål og svar

I juli nummeret af STJERNEN omtalte vi (side 155) den nye måde, hvor-på *navne* skal opføres på familieske-maerne: eksempel: HANSEN, Peter Christian. Vi er nu blevet spurgt om *børnernes* navne skal opføres på samme måde. *Ja, det skal de.* Altså: *Efternavn først og med store bogstaver*, efterfulgt af et komma og fornavnene.

Også *forældrene* til ægtemanden og hustruen skal opføres på samme måde, ligeledes *familie-repræsentantens* navn.

Nedenstående giver vi nogle yderligere retningslinier for udfyldelsen af skemaerne:

1. *Ægtemandens beskæftigelse (stilling)* anføres i parentes *efter* navnet. Eksempel: HANSEN, Peter Christian (Skomager).
2. Det nummer, der angiver, om ægtemanden er første, anden, tredje etc. ægtemand til den hustru, der er opført på samme skema, anføres i parentes *foran* hans navn. Eksempel: (1) HANSEN, Peter Christian (Skomager).
3. Hvis et eller flere af børnene på et familieskema er en forfader, som er en direkte ane, anbringes et X foran dette barns navn (dette er samme fremgangsmåde, som hidtil er benyttet). Eksempel: X HANSEN, Søren.

4. Børnernes eventuelle andet og følgende ægteskaber skal anføres *forinden* på skemaet på *forsiden*, ikke som hidtil på *bagsiden*. Denne forandring skyldes hensynet til fotokopieringen af skemaerne i Amerika. Kun hvis der er utilstrækkelig plads forinden på forsiden, kan oplysningerne anføres på bagsiden.

5. *Fødselsdatoer og døbsdatoer i folkekirken:*

Hvis både fødsels- og døbsdato er kendt, skal begge anføres. For børnernes vedkommende anføres fødselsdatoen overst, betegnet med et »b« foran (born = født). Døbsdatoen i folkekirken skrives nedenunder med »chr.« foran. Eksempel:

b. 16. Sep. 1768

chr. 17. Sep. 1768

Hvis kun døbsdatoen kendes, opføres den i rubrikken »Hvornår født«, og foran datoen anføres »chr.«. Eksempel chr. 6. May 1790.

6. *Ansået fødselsår*

Hvis alderen ved død eller begravelse skal anføres for ægtemanden eller hustruen på et familieskema, skal alderen opføres i parentes *foran* den dato, den henviser til. Eksempel: (ae 75) 6. Sep. 1867. (ae står for age = alder).

7. *Oplysningskilder.* Såfremt der ikke er tilstrækkelig plads i den dertil beregnede rubrik på forsiden af skemaet, og da *alle* oplysningskilder altid skal anføres, kan listen over dem fortsættes på *bagsiden* af skemaet.

Såfremt skemaet er udarbejdet for indsenderens regning af en betalt undersøger eller en professionel genealog, skal dennes navn eller initialer anføres på hvert af skemaerne.

Til de genealogiske foreninger:

Vi beder de genealogiske foreninger indskærpe medlemmerne, at de nøje overholder disse nye regler, når de udarbejder deres familieskemaer. Undervis dem grundigt i dem ved de praktiske lektier i foreningen. Vi får stadig mange skemaer indsendt, som er fulde af fejl og unøjagtigheder og mangler, så vi kan ikke til nok indskærpe og undervise medlemmerne i udfyldelse af skemaerne.

Og husk: Det er slet ikke for tidligt at indsende skemaer til næste års tempelrejse allerede nu, idet det tager ca. 1 år at gøre dem rede i Amerika til tempelordinancerne.

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

PRÆSTEDØMMET

Enhver har ansvaret for nadvermødet

Ethvert medlem af grenen har ansvaret for nadvermødets kvalitet. Dets succes afhænger ikke udelukkende af talerens eller hans budskab fortrinlighed, eller det tilsluttende program, hvor vigtige disse ting end er. Et godt kor bidrager i høj grad til ånden i gudsdyrkelsen, og enhver gren bør have et kor. Når mødet ledes og nadveren administreres og omdeles med værdighed og orden, er det vidunderligt, men et møde behøver ikke at være mislykket, selv om disse betingelser ikke er tilstede.

Måske er det, som bidrager mest til et nadvermødes succes, den individuelle udstråling af ærbødig begejstring hos hvert af de medlemmer, der er tilstede.

»Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« (Matt. 5:16).

Frelserens formaning til sine disciple antyder, at der er en kerne eller et lys,

som udstråler fra hver enkelt og berører livet hos dem, som han kommer i kontakt med. Dette lys er hos nogle svagt og hos andre overordentlig stærkt og kraftigt. Styrken af dette lys afhænger af den enkeltes vilje og hans udviklede evne til at udstråle det.

Den person, hvis lys gløder intenst, kommer til nadvermødet, ikke først og fremmest for at få eller modtage, men for at give eller yde. Han er klar over, at mødets succes, i det mindste for ham selv, afhænger af hans bidrag til at gøre det til en succes. Det er hans ånd, der skal yde. Han ser, hvad de, der er omkring ham, trænger til. Han gløder af en venlighedens ånd og betragter sig som en komité, der skal hilse på andre, især fremmede, og få dem til at føle sig velkomne. Han synger forsamlingsangene med begejstring og ånd, og han løfter sig forsettligt op mod Guds nærhed under åbnings- og slutningsbønnerne og under nadveren. Han

beder for talerne og får selv værdifulde ting fra dem og fra dem, som synger og spiller.

De, som kun kommer for at få, går ofte skuffet fra nadvermødet. De påstår, at det var en fiasko og kritiserer andre, fordi det ikke var vellykket. De, der betragter nadvermødet som deres ansvar og kommer for at bidrage til dets succes ved at lade deres lys skinne, indstiller sig på Guds Ånd og modtager til gengæld i rigt mål. De forener sig med Gud og fornyer deres pagter ved at deltage i nadveren. Disse værdier alene er tilstrækkeligt lønnende. Den kundskab, de modtager fra taleren, og den glæde de får af programmerne, er vidunderlige biprodukter.

Nadvermødets fælles succes afhænger af hver enkelt komme for i stilhed eller på anden måde at bidrage ved at lade sit vidunderlige lys skinne kraftigt. Dets succes for dig personligt afhænger hovedsagelig af dig.

Oprindelsen til og formålet med sabbaten

Der er ikke noget nyt i den udtalelse, at sabbaten er en dag til hvile og gudsdyrkelse. Sabbaten blev under denne jords skabelses tid benævnt som en dag, som »Gud velsignedes« og »helligedes«. Det er en dag, hvor vi skal hvile fra vort arbejde og dyrke vor Fader i himlen.

»På den syvende dag fuldede Gud det værk, han havde udført, og han hvilede på den syvende dag efter det værk, han havde udført;

og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, thi på den hvilede han efter hele sit værk, det, Gud havde skabt og udført.« (1. Mos. 2:2—3).

Loven om sabbaten blev ikke blot atter bekræftet for Israel, da Moses modtog de Ti Bud, men det er også befålet, at sabbaten skulle overholdes strengt.

»I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig; de, som vanhelliger den, skal lide døden, ja, enhver, som udfører noget arbejde på den, det menneske skal udryddes af sin slægt.« (2. Mos. 31:14).

Da Jesus kom i Tidernes Midte, gav Han sit folk råd angående sabbaten:

»... Sabbaten er blevet til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld.

Så er da Menneskesønnen også Herre over sabbaten.« (Mark. 2:27—28).

Herren forfølger i dette skriftsted sit herredømme over sabbaten og forudsiger, at sabbaten skal være Herrens dag.

»Da han var opstanden tidlig om morgenen på den første dag i ugen...« (Mark. 16:9), var Han i sandhed Herre over sabbaten. Sabbaten skulle være Hans dag, en dag, hvor man skulle mødes i gudsdyrkelse og ofre sine sakramenter i retfærdighed, en dag til at forny sine pagter ved at nyde symbolerne på Hans store offer.

Fra Adams tid havde mennesket set frem til den altoverskyggende begivenhed, da Menneskesønnen ville yde sit store offer. Disse folk ofrede deres brændofre i lighed med dette komedens offer. Siden Hans komme er den pligt blevet pålagt os at erindre Ham og Hans offer ved at nyde nadveren. I denne, Tidernes Fyldes Forvaltning, har vi også fået sabbatsloven gentaget for os:

»Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.« (L. & P. 59:12).

Dette blev begyndelsen til et inderligt og trofast venskab, Rakel vidste tilstrækkeligt om Henriks lille romance med Signe til at gøre deres bekendtskab mere end almindeligt interessant, desforuden følte de sig straks dragne til hinanden, og hver især ligesom udfyldte en tom plads hos den anden. Rakel fulgte sin veninde til Dry Bench, hvor hun snart kom til at hedde »Tante Rakel« for Signes fire søde børn. Hun skrev til Henrik og fortalte ham om sit vidunderlige »fund«. Han svarede, at han og hans hustru på deres næste tur til Amerika sikkert ville aflægge et besøg i Dry Bench.

Henrik, Marie og de to ældste børn kom det samme efterår netop på den tid, da fersknerne var modne og høet blev bjerget. Og hvilke dejlige velsmagende ferskner de fik og hvor høet duftede velsignet fra de store stakke. Omgivne af høstlivets travlhed fik de fortalt hinanden deres forskellige livsskæbner og erfarede med forundring, hvorledes den store livets strøm kan føre menneskene bort fra hinanden og atter bringe dem sammen. De to Bogstad-børn gjorde brug af deres tillærte engelsk, medens Ames-børnene med fornøjelse underviste dem i sprogets praktiske brug. Drengene badede i vandingsskanalen, kørte på toppen af det store hølæs og spiste af hjertenslyst de dejlige, modne ferskner. Pigerne legede hus under træerne, og hørte det med til denne historie, kunne det fortælles, hvorledes Arnt Bogstad og Margaret Ames senere blev forenede for hele livet – men det gør det ikke.

Henrik og Marie levede lykkeligt sammen i tolv år. Da blev Marie kaldt bort til åndernes verden. Henrik blev tilbage med fem børn, den yngste kun nogle måneder gammel. Hans gode timelige forhold tillod ham at skaffe fornøden hjælp i huset, men pengene kunne ikke købe en moder til hans børn. Flere år svandt hen, i hvilke Henrik havde nye og forskelligartede erfaringer. Omsider fandt han, på en af sine ture til Vesten, en anden kvinde, som kunne være ham en hustru og en moder for hans børn. Det var en godhjertet, ædel og oprigtig pige, født af danske forældre og opdraget blandt de hellegne i Bjergenes Dale. Da blev Vestens kaldende stemme så stærk for Henrik, at han skilte sig af med de fleste af sine

ejendomme i Norge og rejste med sin familie til Amerika, hvor han bosatte sig i en by ikke langt fra Dry Bench. Her nød de omgangen med deres trosfæller, og hans børn voksede op i gode omgivelser.

Tiden går, og verden går med den. Fred og tilfredshed kom til de mennesker, som denne fortælling har skildret. Som år føjedes til år, forøgedes også deres gode gerninger, indtil Herren sagde til hver enkelt af dem: Nok. Da i deres egen tid og sted, forlod de denne prøvestand og indgik i Guds paradís.

TREDIE DEL.

I.

»Og de skulle samles til hobe, som fanger samles i en hule og blive indelukkede i fængsel; og efter mange dage blive de hjemsogte.« –
Es. 24: 22.

Den Herre Gud skabte alle ting »åndeligt, før de blev naturlige på jordens overflade«. Han skabte »enhver plante på marken, før den voksede frem«. Før denne »naturlige« skabelse var der »endnu intet kød på jorden, ej heller i vandet, ej heller i luften, . . . men de var åndeligt skabte og dannede« efter Guds ord. I denne anden eller »naturlige« skabelse blev alle ting iført de jordiske elementer, eller med andre ord, det åndelige blev således materialiseret, at det blev kendeligt for de naturlige sanser. Det åndelige og det naturlige er derfor kun to forskellige stadier af de samme livsformer. I den naturlige verden er der mennesker, mænd og kvinder, dyr på marken, fugle i luften og en på former rig og afvekslende vegetation. Alt dette var til, før det »naturlige« føjedes til det; det fortsætter sin tilværelse, efter at det naturlige er lagt tilside ved legemets død.

Følgelig finder vi, at der ligeledes i åndeverdenen er mænd og kvinder, markens dyr, himlens fugle og planteverdenens rige mangfoldighed. Disse ting er ligeså naturlige der, som de er her på jorden. De gør indtryk på de åndelige væsener på samme måde, som den »naturlige« genpart påvirker de jordiske sanser. Dette er grunden til, at vi kan tale om vore venner fra jordelivet, som nu er i åndeverdenen, og deres omgivelser der på samme måde som i denne tilværelse.

Og hvilken stor og udstrakt verden er det ikke! Her er nationer, stammer, folkeslag og slægter langt større og talrigere end i jordelivet, og ligeså forskelligartede i alt, hvad der adskilte dem der. Her gælder det, ligesom i alle Guds skabelser, at lige søger lige, »thi intelligens forener sig med intelligens, visdom annammer visdom, sandhed omfatter sandhed; dyd elsker dyd; lys forener sig med lys; barmhjertighed har medfølelse med barmhjertighed og gør fordring på sit eget.« De retfærdige i paradiset har intet ønske om at færdes blandt de ugudelige i mørkhedens regioner. Derhen går de kun, når de bliver kaldt til at udføre et eller andet hverv.

For de flittige og arbejdsomme kan der ikke findes nogen sand lykke eller hvile i uvirksomhed. I paradiset er der derfor beskæftigelse for alle dets indvånere. En kundskabens verden står dem åben, hvori de kan fortsætte deres studier. Således kan de vedblive at forøge deres kundskaber, udvikle deres forstand og altid finde nok at beskæftige deres tid og evner med.

Den nyankomne til åndeverdenen bringer med sig netop, hvad han var, da han forlod jordelivet. Den åndelige del eller sjælens adskillelse fra det jordiske legeme forandrer ikke sjælen i nogen væsentlig grad. En persons karakter og udviklingsgrad på det tidspunkt, da han forlader jorden, tager han med sig. Legemets død gør ikke et menneske bedre eller værre; den føjer blot en ny erfaring til de allerede modtagne, en erfaring, som uden tvivl har en belærende indflydelse på ham. Ingen, selv ikke den mest gudhengivne, er fuldkommen, når døden kalder ham bort, og han går ind i Guds paradis. Der må han fortsætte kampen imod de svagheder, som han ikke helt fik

overvundet under jordelivet. Døden vil ikke tilintetgøre tilbøjeligheden til at sige usandhed eller forandre et hidst og opfarende sind til et roligt og behersket. Sådanne forandringer finder ikke sted pludseligt, men er resultatet af lang, tålmodig stræben.

Eftersom der er forskellige grader af retfærdighed, kundskabsfylde og intelligens i åndeverdenen, må der følgelig også være en vid og frugtbar arbejdsmark for evangeliets forkyndelse, de uvidendes oplysning og hjælp til de svage. Ligesom dette arbejde i den naturlige verden bliver udført af dem, som har annammet evangeliet og har fornet deres liv efter dets forskrifter, således vil også de retfærdige i åndeverdenen finde glæde og velsignelse ved at bringe sjæle til frelse.

Og som de arbejder og virker i denne gerning, må deres tanker og deres samtale ofte dvæle ved den store frelsningsplans herlighed, gjort fuldkommen gennem Jesu Kristi forsoning. Det, som de mest længselsfuldt ser hen til, og hvorom de taler og synger mest inderligt, er den lykkelige stund, da de også skal følge deres Frelser gennem opstandelsens dør, som Han har åbnet for dem, – når deres sjæle skal blive fuldkomment forløste, og de skal iføres deres himmelske legemer, udødelige og uforkrænkelige tabernakler, hvori de kan gå ind i den celestiale verden.

Uagtet fremtiden er overordentlig lys og herlig for disse sjæle, står det forbigangne ikke mindre lyst og klart for dem. Deres fremtidshåb hviler støt og sikkert på det, der allerede er sket. En begivenhed, der aldrig glemmes, og som ofte omtales, er Kristi første besøg til åndernes verden, den gang Han, efter sin død på korset, bragte liv og lys og udødelighed til de henvovedes sjæle, gik ind i fængslet, hvor de genstridige ånder havde været forvarede i lange tider, og forkyndte evangeliet til dem.

Både Rupert og Henrik var blandt dem, der glædede sig over det forbigangne såvel som det tilkommende. De talte ofte sammen om de ting, der lå dem mest på hjerte:

»Det må have været et mørkt og uhyggeligt sted, dette fængsel, fyldt med fortvivlelse og gråd, indtil Kristus åbnede

dets dør,« sagde Rupert. »Der, ligesom i en afgrund, opholdt alle de ånder sig, som under livet på jorden havde forkastet sandheden og ladet sig føre i trældom af den onde magt ved at hengive sig til verdens synder og ugudelighed. Noa prædikede til dem, der levede på hans tid, men de spottede ham og fortsatte deres dårlige liv. Andre af profeterne har i deres generationer advaret folket, men uden resultat. Her var altså samlet Satans høst fra jordens frugtbare marker.«

»Jeg kan godt forestille mig denne lange, lange mørkhedens nat,« tilføjede Henrik. »Ikke en eneste håbets lysstråle trængte ind til dem. Fængselsmurene hævede sig mørkt og truende omkring og over dem og lukkede ethvert glimt af himlen ude. Disse sjæle havde forkastet sandheden, som alene kan give dem fri. De havde selv lukket lyset ude, da det ville lade sine stråler oplyse vejen for dem. De valgte det onde, og det onde krævede sit eget. De andre, som havde valgt at gøre det gode, var udenfor fængslet, nydende den rene samvittigheds klare lys og Herrens anerkendelse og nåde. Disse trofaste går videre fremad på fuldkommenhedens bane. Hvor længe vil det tage disse indesluttede sjæle at nå op til de andre, om de blev frigjorte? Mellem disse to er der et uoverstigeligt svælg, hvilket ifølge den almindelige tingenes orden aldrig kan formindskes eller en bro slås over.«

»Men til sidst slog barmhjertighedens og frigørelsens time. Jeg erindrer, hvorledes det, der den gang foregik, er blevet skildret for mig. Lige før Herrens komme gennembævedes ånderverdenen af en ejendommelig, ubeskrivelig rystelse, ligesom et pulsslug gennem universet. Ånderne, som var i forvaring, så med frygt på hinanden, mange krøb sammen i navnløs skræk, tænkende, at dommens dag var kommen. Den store, uvidende mængde undredes over, hvad denne »underlige følelse« vel kunne betyde. De retfærdige, som længselsfuldt havde imødeset en tilkendegivelse af Herrens komme, hviskede til hinanden 'Herren er død for vore synder!«

»Ja, alle de forskellige uddelingers profeter havde trofast arbejdet på at berede disse ånder, blandt hvilke de levede, for Herrens og Frelserens komme. Der var Adam, Noa, Abraham

tilligemed deres efterfølgere; der var Lehi, Nephi, Mosiah og de øvrige af deres race; der var profeterne, som havde levet blandt de ti tabte stammer. Disse havde alle været tapre stridsmænd for Herrens sag på jorden og var endnu trofaste i åndeverdenen. Deres budskab til menneskene i kødet havde været bebudelsen af Forløserens, Jesu Kristi komme; og her så de endnu frem i tro til Ham, som skulle dø for verdens synder og løse dem fra dødens og gravens bånd. De havde forståelsen af, at dette kødelige legeme, som de havde modtaget på jorden, var nødvendigt for opnåelsen af en fuldkommen frelse. Kristus ville tilvejebringe opstandelsen, således at deres legemer kunne blive givet dem tilbage, ikke forkrænkelige, som tidligere, men fuldkomne, udødelige, herliggjorte; passende tabernakler for udødelige ånder, hvori disse kan indgå i Faderens evige rige.«

»Men ak, kære broder, disse timer, da Guds Søn døde på korset. Medens jorden var indhyllet i mørke, og selve dens grundvold skælvede i sympati med skabningens herres døds-kamp, modtog åndeverdenen også tilkendegivelse af den frygtelige begivenhed på Golgata, og for en stund betoges hele den åndelige skabelse af spændt forventning. Alle de sædvanlige virksomheder standsede. Samtaler førtes hviskende og med møje. Al sang ophørte pludseligt, og latteren forstummede. Der var ingen hørlige suk eller hulken. Fugle og dyr var tavse, som om alt var forbi, og intet mere havde betydning. Da efter en lille tids forløb slappedes spændingen, og alt fortsattes ligesom før, kun mere dæmpet. De retfærdige i Guds paradis samledes i tavshed i deres bedehuse. De trykkede hinandens hænder og så med glad bevægelse ind i hinandens ansigter. Der var ingen frygt hos dem: De var rede.«

»Og så Hans virkelige komme! Det, som var blevet forudbestemt, før verdens grundvold blev lagt, gik nu i opfyldelse. Det, som havde været profeternes forkyndelse fra begyndelsen, var nu ved at finde sted. Det, som seerne i alle tidsalder og blandt alle nationer havde skuet i syner, blev nu til virkelighed. Det, hvorom digtere havde sunget, det, for hvilket ethvert ædelt hjerte har hungret efter, det, for hvilket generatio-

ner har ventet, det var nu her! En følelse af velsignet fred og glæde fyldte alle oprigtige sjæle, og de udtrykte den i sange og glædeshymner.«

»Da stod Jesus i deres midte, og de så deres herres herlige sikkelse. Da lød der en stille, sæd gennemtrængende røst i deres hjerter bevidnende, at dette er Kristus, Guds Søn, som nu havde herliggjort Faderens navn; som var verdens liv og lys, som havde tømt den bitre kalk, Faderen havde givet ham, som havde herliggjort Faderen ved at tage verdens synd på sig, og som havde bøjet sig for Faderens vilje fra begyndelsen.«

»Det er blevet mig fortalt, at Jesus, da Han trådte ind til ånderne i fængslet, blev modtaget med en mægtig velkomsthilsen. Den var svag og frygtsom straks, men tog til i styrke, indtil den lød som et råb.«

»I porte, opløfter eders hoveder, ja, opløfter eder, I evige døtre, at Ærens Konge kan drage ind!«

»Hilset være Herren.«

»Hvo er denne Ærens Konge?«

»Herren, stærk og mægtig.«

»Thi Herren skal ikke forkaste evindeligt. Thi dersom Han bedrøver, da skal Han dog forbarme sig efter sin store miskundhed.«

»Thi jeg vil ikke trætte evindeligt og ikke være vred i evighed.«

»Kommer og lader os vende om til Herren; thi Han har sønderrevet og vil læge os, har Han slaget, vil Han forbinde os.«

»Jeg vil læge eders frafald, jeg vil elske dem frivilligt; thi min vrede har vendt sig fra dem.«

»Hvo er en Gud som du, der borttager misgerninger. Han holder ikke fast ved sin vrede evindeligt, thi Han har lyst til miskundhed.«

»Han skal sige til de bundne: Går ud! Til dem, som er i mørke: Kommer frem for lyset! Jeg var død, og se, jeg er levende i evighedens evigheder, og jeg har dødens og dødsrigets nøgler.«

»Og således blev portene løftede, og Ærens Konge trådte ind. Og hvilken herlig stråleglans, der trængte gennem mørket.

Nattens skygger flygtede. Vildfarelsens lænker sønderbrødes, det sorgbetyngede hjerte frigjordes, thi Herren bragte et herligt glædens budskab til ånderne i fængslet, tilbydende dem tilgivelse og fred i bytte for deres sønderbrudte hjerter.«

»Og de sang jubelsange til Hans pris.«

»I tre dage efter jordisk tidsregning opholdt Forløseren sig i denne ånde verden, forkyndte evangeliet, lærte og underviste og viste sine tjenere vejen, de skulle vandre. Taksigelse og glæde fyldte mange hjerter. Derefter, da tidens fylde kom, trådte den store Frelsens Herre frem imod menneskenes sjælefyende. Han kastede uhyret i støvet, som i umindelige tider havde holdt vagt ved dødens port. Han brød gennem graven til livets, lysets og udødelighedens regioner. Han, alle tidsaldres håb, gik således sejrrigt frem, og de, der fulgte Ham gennem opstandelsen fra de døde, sang :

»Døden er opslugt til sejr! Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?«

II.

»Hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, som sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet; men den, som sår i ånden, skal høste evigt liv i ånden.« – Gal. 6: 7,8.

I ånde verdenen træffer vi Rupert, Signe, Henrik, Marie, Raket og alle vore venner, hver på deres tid og sted. Alle disse er beskæftigede på forskellig måde og lykkelige i deres gerning, eftersom de så, hvorledes arbejdsmarken vedblivende udvikedes og blev mere frugtbringende. Rupert havde udført et stort arbejde, før de andre kom. Han havde forkyndt evangeliet til mange mennesker, mest sine forældre, blandt hvilke der ved hans ankomst havde fundet en opvækkelse sted og en hi-

Hjælpeforeningen

»Kærligheden ophører aldrig«

I tilslutning til sidste måneds artikel fra Københavns distriktspræsidentinde om Segoliljen som Hjælpeforeningens symbol og om dens motto: KÆRLIGHEDEN OPHØRER ALDRIG! bringer vi fra Hjælpeforeningens årlige Generalkonference i Salt Lake City følgende tale holdt af str. Edith P. Backman, medlem af Generalbestyrelsen, d. 2. oktober 1963:

Det er det skønneste, mest inspirerende syn at se ud over dette hav af ansigter, men jeg kan forsikre jer, at det at stå her og skulle tale til jer, er et ansvar, der gør éa meget ydmyg. Men det fylder mit hjerte med taknemmelighed for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og for det stærke, faste vidnesbyrd, jeg har, om Kirkens sandhed og om dens guddommelighed. Jeg føler mig over al måde taknemmelig, fordi jeg er medlem af Hjælpeforeningen, den største kvindeorganisation i verden, og jeg er taknemmelig for den anledning, der gives mig til at virke sammen med alle I oprigtige, hengivne søstre. Mit vidnesbyrd er blevet dobbelt stærkt netop på grund af dette samarbejde med jer i en organisation, som har de højeste idealer og standarder at leve op til.

Vi ved alle, at selv i den enkleste, lille hytte, i et palads, i en wards hjælpeforening eller i en stor stav, ja, selv i de små grene i missionen, bortfalder kærligheden aldrig. Og er det ikke et passende motto for vor Hjælpeforening at have?

Moroni har givet os en smuk forklaring på, hvad kærlighed er. Han siger: »... kærligheden er langmodig og velvillig, misunder ikke, opløses ikke, søger ikke sit eget, forbitres ikke,« og han går videre med at sige: »... den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel... dersom I ikke har kærlighed, er I intet, thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold der-

for fast ved kærligheden...« (Moroni 7:45—47).

Vi kan med sandhed sige, at vore kære søstre i Hjælpeforeningen holder fast ved kærligheden. De beviser deres sande kærlighed til Kristus ved at følge Hans formaninger: »De gerninger, I ser mig gøre, skal I også gøre.«

Vi hørte i morges str. Spafford oplæse navnene på flere af vore søstre, som besøges os fra fjerne lande. Vi byder dem velkommen her, og vi er taknemmelige for at have dem blandt os til at styrke og opmuntre os i vort arbejde her, for vi kender nogle af de vanskeligheder, de arbejder under i de fjerne missioner; er end vore sprog forskellige, er vore hjertes de samme; vi ledes af den samme kærlighed og barmhjertighed, og vi har samme forståelse. Vore idealer og vore mål er de samme. Vore ønsker om at være gode hustruer og mødre og tjene andre er de samme.

Hjælpeforeningen, som er oprettet gennem Guds hellige Præstedømme, velsigner søstrene overalt i verden, hvor Kirken har tilladelse til at virke. Det er en velsignelse at høre deres vidnesbyrd og rapporterne fra disse mange vidunderlige grene af vor Hjælpeforening, og jeg håber, at bønnen vil blive besvaret for disse søstre, der blev bedt for i morges, de, som bor langt borte fra os, som arbejder under vanskeligheder, som har den samme kærlighed til Evangeliet, som vi har — må de have fremgang gennem deres bestrebelsers og være i stand til at udføre de ting, de ønsker at udføre. Det bevægede mig at høre rapporten om Kirkens vækst og de vidunderlige resultater, vore kære, hengivne, trofaste søstre i Syd-Afrika havde opnået. Jeg har naturligvis en særlig kærlighed til den sydafrikanske mission, fordi det var der, jeg sammen med min lille familie fik lov til at virke for nogle år siden. Det rorte mit hjerte meget dybt, da jeg modtog den lille pjece fra missionen med forsidebilledet af 100 Syngende Modre

klædt i hvide bluser. De havde været sammen i den skønne by Pretoria, som er Syd-Afrikas hovedstad, og her havde de sunget ved indvielsen af en ny kirkebygning. De havde fået et loft. Vor himmelske Fader havde sagt: »... min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal blive besvaret med en velsignelse over deres hoveder.« Ja, disse Syngende Modre, dette dejlige kor, vi har her idag, og alle syngende mødre i hele Kirken, har modtaget mange velsignelser over deres hoveder for de retfærdighedens sange, de har sunget for vor himmelske Fader.

Ja, Hjælpeforeningen velsigner søstrene overalt, men sammen med disse velsignelser kommer et stort ansvar. — Hvad med alle vore naboer, alle vore passive søstre, alle de, som endnu ikke har fået fal i ånden i Hjælpeforeningens arbejde? Hvad gør vi for dem?

Jeg beder, at vi alle vil fatte en ny beslutning om at tjene Herren af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke. At vi vil gå ud til disse søstre med en bøn i vore hjertes, at vi vil kunne nå ind til dem, så de vil få et stærkt ønske om at blive medlemmer sammen med os i denne vidunderlige organisation, således at også de kan få del i de herlige velsignelser, vi får ved at være med i Hjælpeforeningens organisation. Når vi forsøger dette — altid med en bøn i vore hjertes, så lad os holde fast ved vort motto: »... kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden.«

Jeg er overbevist om, at Herren vil velsigne os således, at vort medlemsantal forøges, og at vi vil få megen glæde og lykke, fordi vi da vil være i stand til at dele Hjælpeforeningens velsignelser med alle vore søstre. Jeg beder om dette i dydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Fra Relief Society Magazine, marts 1964.

Udflugten for ældre søstre

Lørdag den 27. juni havde hjælpeforningerne i Københavns nordre, søndre, centrum, Nordsjælland og Amagers gren inviteret de ældre søstre på en udflugt. Vi samledes kl. 14 i kirken på Priorvej, hvor vi holdt bøn.

Derefter gik vi ud til de ventende, private biler, hvor yngre brødre og søstre var villige til at køre os en tur op i Nordsjælland. Vi fulgte ruten gennem Brønshøj, Søborg, Gladsaxe, Bagsværd, Hareskoven, Nørreskoven, videre ad landevejen forbi Furesøen, Birkerød, Lillerød til Hillerød, hvor vi kørte ind i slottsgården foran Frederiksborg Slot. Der holdt vi et lille hvil, hvor flere fandt sammen til en lille sludder på kanten af det mægtige springvand, andre fotograferede, atter andre beundrede de små pæne huse, der ligger ved voldgraven. Bilerne måtte ikke holde i gården, men var kort hen til en nærliggende plads, hvor vi alle samledes igen. Efter denne lille oplevelse, skulle vi køre 3 km længere fremme, hvor vi skulle trakteres med en forfriskning. Vi fandt en dejlig solrig plads nær Nødebo, en herlig skråning med skoven som baggrund, og snart havde alle grupperet sig i græsset og var i gemytlig samtale, alle var glade og tilfredse, og smilet var på alles ansigter. Neden for skrånten var autorborde stillet op, og flere søstre var i fuld sving med at skære hjemmebagte formkager ud, der var både hvide, gule, brune og mange småkager, og så var der masser af sodavand, så vi fik vel nok slukket tørsten. Vore brødre, chaufførerne, sørgede for omdelingen, de sprang op og ned ad skråningen med en smidighed, som var de et elite-hold gymnaster. Der var spøg og skæmt over hele linien, alle morede sig og vi nød at være i Guds frie natur.

Men vi skulle også tænke på hjemturen, og da det var lidt vanskeligt for flere søstre at komme ned fra skråningen, var brødrene igen parate med deres

hjælpsomhed. Det var en fornøjelse at se deres strålende ansigter, da de stod der med udbredte arme for at gribe os, og deres råb: »Kom så da«. Nedstigningen foregik under stor jubel og en befriende latter.

Det var en rigtig hyggelig stund, vi havde haft under dette hvil.

Turen gik nu hjemad gennem Grib skov mod Estrup, hvor vi havde Estrup sø i øjesyn, videre ad landevejen mod Tikøb og så nåede vi Humlebæk og ned langs kysten til Nivå, Rungsted, Vedbæk, Skodsborg, Tårnbæk, Klampenborg, Skovshoved, Charlottenlund og Hellerup, lad os ikke glemme synet af Øresund, hvor lystsejlerne og enkelte vand-skiløbere dominerede sundet. I Hellerup drejede vi om ad Tuborgvej forbi mindelunden, Tagensvej, Hillerødgade, Borupsallé, og så var vi atter på Priorvej med en oplevelse rigere.

Vi samledes nu i kirkens GUF sal, hvor der var dækket et festligt bord med blomster og levende lys. Da alle havde taget plads, kom flere søstre med den dejligste flæskesteg, nye kartofler, salater, både agurke og i marinade, efter bordbønnen, kunne det nok være vi tog for os af retterne, da vi var blevet godt sultne, tørsten blev slukket i

orangeade. Desserten var ananas med fersken og flødeskum, de såkaldte spejlæg. Det var en dejlig middag, hvor alle blev godt mætte. To søstre takkede på alles vegne for den uforglemmelige tur, og de gjorde det både i tale og poesi.

Til sidst fik vi et program med deklamation, sangsoloer, hvor en søster akkompagnerede, og ikke at forglemme ældsternes kvorum's kvartet, som underholdt os med sange, der var godt indøvet med en dejlig rytme og charme, det var virkelig smukt at lytte til, en broder akkompagnerede kvartetten. Det føltes som en stor glæde, at missionspresident R. Earl Sorenson og søster Sorenson gik rundt og gav os alle et hjerteligt håndtryk, inden festen sluttede. Klokken blev henad 21, og det var tid at komme hjem. Vi siger alle tusind tak til vore mandlige og kvindelige chauffører, og hjertelig tak til alle søstre, der stod for det store arrangement inklusive madlavning, borddækning og servering. Vi giver også vor tak til vor himmelske Fader, fordi alt var vellykket på denne dag med solskin og godt humør.

Karla Andersen,
Amager gren.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Folkedansere fra Utah i Danmark

Et hold folkedansere, alle studenter fra Brigham Young Universitetet i Utah, har været i Danmark, hvor de har deltaget i den Internationale Folkedanser-Festival, der blev afholdt i Varde i dagene 25. til 28. juni. Under deres ophold i Danmark gav de desuden to opvisninger i København den 29. juni i Mercur-Teatret.

Det var første gang, U.S.A. deltog i disse festivals, som finder sted hvert 4. år, og udvælgelsen af dette hold fremfor mange andre er sket gennem »People to People«-organisationen, der ledes af U.S.A.s tidligere president, general Dwight D. Eisenhower.

Folkedanser-gruppen består af 24 udvalgte dansere samt to indianere, der danser i originale dragter (Navaho og Seneca-stammerne). Desuden medvirkede et par musikanter, harmonika og violin, samt verdensmesteren i »hatontwirling« (kunsten at svinge og kaste

en taktstok, medens man marcherer foran et hornorkester).

Gruppen viste originale amerikanske danse, mændene klædt i typisk vestamerikansk cowboydragt, sort med hvide kanter, kvinderne i rødt, hvidt og blå — de amerikanske farver.

B.Y.U.s folkedansere organiseredes i 1957. Instruktør er Mrs. Mary Bee Jensen, og turens leder er James Lawrence, en kendt amerikansk radio- og fjernsynsspeaker. Gruppen har i de sidste tre år gennemført en række opvisningstourner og hvert af disse skoleår haft 90 opvisninger. Fra Danmark går turen videre til en række andre europæiske lande. Til efteråret er planlagt en tur til det nære Østen og Orienten.

Foruden folkedanserne optrådte »eigne« Singing Mormons, missionærkvartetten, som har givet en række succes-koncerter overalt i Danmark og også har optrådt i radio og fjernsyn,

og gennem deres sang er en god propaganda for Kirken .

Vi giver ordet til pressen:

Politiken, torsdag den 25. juni 1964:
Indianere i Kastrup

De små stewardesser i Kastrup Lufthavn flygtede forskræmt, da to vaskeægte indianere med tomahawker og prangende fjerbuske i går eftermiddags steg ud af maskinen fra New York. De to livagtige figurer fra Coopers romaner var ude efter skalpe på krigssiden, hvilket fremgik af de farverige streger i ansigtet, og de opførte en gyselig krigsdans på lufthavnens cement.

Senere viste det sig, at de også kunne ryge fredspibe og drikke dansk øblemost. De er en del af det folkedanserensemble på 36 medlemmer, der skal optræde ved det internationale folkedanser-stævne i Varde, og som foruden indianerne omfatter en gruppe af Brig-

ham Young University International Folk Dancers, verdensmesteren i batontwirling samt en gruppe mormon-missionærer, der overraskende præsenterede sig som Sorensen, Petersen, Poulsen, Sorensen en gang til og Bischoff.

Alle rejser de i dag til Varde, men vender frygtelige tilbage 29. juni — på mandag — til København, hvor de optræder ved to forestillinger i Mercur-Teatret med originale amerikanske folkedanse.

hh

Efter opvisningen i Mercur-Teatret, hvor distriktspræsident Orla Rasmussen og hans rådgiver Jørgen W. Schmidt var konferenciers, var der velvillige anmeldelser i de københavnske blade, hvoraf vi bringer følgende:

Berlingske Tidende, tirsdag den 30. juni:
SYNGENDE MORMONER
Fuldtidigt publikum morede sig i
Mercur-Teatret

Det var tydeligt, at det fuldtallige publikum morede sig fra begyndelsen til enden, da 24 udvalgte dansere og en

gruppe på fem unge mænd — alle fra BYU, hvilket vil sige Brigham Young University i staten Utah — optrådte i Mercur-Teatret.

Ikke fordi det i og for sig var så synderligt forbløffende, hvad disse unge

mormon-studenter og missionærer havde at byde på, men fordi de kunne kunsten at blande et program og servere det med et overskud af boblende humor. Af og til så de oven i købet ud, som om de — midt under dansen — selv var ved at dø af henrykkelse, men det understreger jo bare den amatøragtige friskhed.

De 24 unge dansere — damerne i rødt, hvidt og blåt chiffon (de amerikanske farver), mændene i vestamerikansk cowboyantrek — udfoldede sig med square-danse, kvadriller og en lystig pas-på-fødderne-dans fra Philippinerne, dannende overraskende mønstre og figurer. Altsammen vældigt fint og disciplineret, men tillige som sagt så afslappet, så deltagerne selv kunne have råd til at more sig. Måske der også var nogle drinks improvisationer vævet ind, hvad ved vi —?

Musikken blev udført af vekslende

hold, mest harmonika og violin, men også klaver og båndoptagelser.

De fem syngende mormoner opvartede med forskellige evergreens, cowboy-sange og negros spirituals, akkompagneret af klaver, bas og trommer — og annoncerede sig selv på et pudsigt, men tydeligt dansk. Ikke mindst den del eller disse dele af aftenen havde publikums bevågenhed. Det var nydeligt og kultiveret og fyldt med morsom påfund. Især var deres parodinumner på »Rigoletto« ubetaleligt.

Nævnes skal også et par dansende indianere og den amerikanske verdensmester i batontwirling, Ron Marriott, der svang og kastede sin stok på den mest ubegribelige måde.

Jovist, mormonerne morede.

Børge Friis.

Onsdag den 1. juli gav folkedanserne en opvisning på plænen i Tivoli.

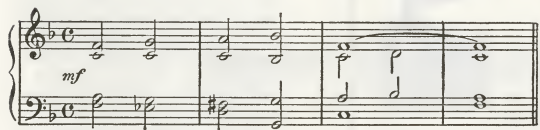

Søndagsskolen

NADVERVERS FOR AUGUST:
»... Du skal elske din næste som
dig selv.« (Matt. 22:39)

SØNDAGSSKOLESANG FOR AUGUST:
»Hvor nådig er Guds lov.« (Nr. 17 i
den blå sangbog).

For at vi ikke skal falde ind i en søvnløse rutine, når vi synger, er det godt, at vi af og til påtager os at lære en ny sang. Ligesom en ny kjole eller en ny tale vil en ny sang skaffe os en ny og frisk impuls ved vore moder.

For år tilbage, da vi ikke havde så mange sange, plejede vi at synge nogle sange på forskellige melodier for at genopfriske vor interesse. For eksempel blev Eliza R. Snows »O, min Fader« sunget til mindst seks forskellige melodier. Men der blev også anvendt den modsatte fremgangsmåde, således at flere forskellige sange blev sunget på den samme melodi. Det var den gang, da der kun var få sangbøger til disposition, eller da sangbøgerne kun indeholdt ordene, ikke noderne, eller da folk ikke kunne læse noder.

Vore vanskeligheder bliver alle glædelig løst under de ti minutters sangøvelse i Søndagsskolen. Vi opnår færdighed i at »synge til Herrens« ved at deltage i denne aktivitet i Søndagsskolen. De, som kan læse noder, kan læse dem fra sangbogen, og de, som ikke har nogen sangbog, kan øve sig i at lære udenad. Og de få, som tror de ikke kan synge, er (efter min mening)

velkomne til at brumme med på én tone, om nødvendigt. Men deltagende, til gavn for deres sjæle. Ordene, ikke melodien, udgør sangen, og det hjerte, der dyrker Gud, sender budskabet til Guddommen, som elsker os og hører os. Den Herre, som elsker en synder, vil sikkert også elske en, der kun synger på én tone.

Alexander Schreiner.

Søndagsskolen i aug. måned

Reklamens magt er underfuld, det er første linie i en gammel reklamerelse fra 1923, og det har vist sig at holde til mange forventninger i forretningsverdenen. Jeg vil nu benytte mig af dette forretningsfif, i håb om at få konstateret om det er rigtigt eller bare noget, man siger.

Har De 6 kroner? For seks kroner kan De få mange dejlige aftener. For seks kroner kan De lære, hvorledes De bliver en første classes lærer eller lærerinde. For seks kroner kan De erhverve en dejlig bog, som åbner vejen til utallige glæder for Dem selv og alle dem, De vil kontakte i kraft af bogens indhold. Nu er det vist således, at når

man skal reklamere for et eller andet, så skal man vel nok kende en hel del til det, hvis det skal gå rigtigt til, det må jeg nu tilstå, at jeg ikke kan sige i overensstemmelse med sandheden. Jeg kender kun ganske lidt til »Lærerkurssusbogen« endnu, men det forholder sig således, at da jeg fik åbnet bogen allerførste gang og bare læste ganske tilfældigt i den, så hoppede jeg i stolen af henrykkelse, og den tanke for igennem hovedet på mig, at her var da en bog, som skulle være revet væk på rekordtid, hvis bare folk vidste, hvor god den er. Hvorledes jeg skal få denne kendsgerning rundkastet og fastbanket, var mit første spørgsmål til mig selv, og her var det så, at det gamle reklamerens fortidsspøgelse skreg mig ind i øret, REKLAME, du gamle, du gamle, du ikke sidde og vente på, at en eller anden kommer i tanke om, at det vist nu er på tide at få en ny bog, næh, du må reklamere, slå nogle ordentlige slag på stortrommen og råbe ud til alverden: For seks kroner kan De få en dejlig bog til Deres samling, al den fornøjelse, De hoster ved at læse og lære den nærmere at kende, er ganske gratis, det koster ikke en øre.

Nå, kære søskende! Hvad siger I så til sådan et tilbud? Det er en bog, som alle så absolut har brug for, også de som ikke har med lærergering at gøre, de skal nemlig lære at tale for sig til alle andre, og her kan det ikke nytte noget, at de siger, at de ved såmænd godt, hvad de skal sige, for bogen giver så mange gode råd, som vi enten har glemt, eller ganske simpelt ikke kender. Og alt dette for kun seks kroner, det er et latterligt lille beløb, bare en dags faste, og De, min kære læser, har en virkelig god bog, som De vil takke mig for, at jeg gjorde Dem be-

kendt med. Alt, hvad De skal gøre, er blot at indsende Deres bestilling til Søndagsskolens Hovedbestyrelse, hvor en hel stab står klar til at modtage Deres bestilling og sende den af sted med det samme. Altså, så går vi i gang med det samme, Lærertæringsbogen er kommet, dens titel er »HVORLEDES MAN UNDERVISER I EVANGELIET«, en dejlig tyk bog med masser af illustrationer, en bog vi længe har savnet, for længe.

Lektierne for august er som følger: Søndag den 2. august fra side 307-314. Søndag den 9. august fra side 314-321.

Søndag den 16. august fra side 321-328. Søndag den 23. august fra side 328-340. Søndag den 30. august fra side 340-348.

Kære søskende! Tænk over det med lærerbogen, den er virkelig god, I vil kunne få en masse gavn af den, så I skulle sikre jer et eksemplar, inden den er udsolgt.

Kærlig hilsen

Knud Edtsberg.

NB. Billedmateriale til brug ved undervisning i »Udvikling gennem Evangeliet« er ankommet fra Amerika, og fås gennem henvendelse til Hovedbestyrelsen. Pris: 35 kr.

Gensidig Uddannelses Forening

Kære Vanguard-ledere!

Hvordan går det med jeres Vanguard-trop? Er der aktivitet eller står I i stampe? Jeg håber, at vi i løbet af ganske kort tid kan komme med godt nyt om vort spejderprogram, men det vil kræve, at drenge, som er medlemmer af Kirken, skal være i stand til at modtage præstedømmets belønning, ellers kan de ikke deltage i spejderprogrammet, det vil igen sige, at drenge, når de tager på tur, skal komme hjem og overvære nadvermoderne.

Jeg håber som sagt, at jeg kan bringe mere nyt om kort tid.

Med hilsen

Knud Hentzen.

Vi er nu ved slutningen af et G.U.F. år, vi begynder på et nyt den 1. september; vi vil forhåbentligt være i stand til at uddele mange belønninger til vore unge piger, som i årets løb har udført de krav der stilles til dem, og som er værdige til en belønning. Vi er ikke i stand til at gøre undtagelser, så vil hele hensigten med belønningerne falde væk. Pigerne må virkelig være værdige. Vi ønsker at leve et »rigt liv«, hvad forstår vi så ved et »rigt liv«? Det er ikke et liv i rigdom og luksus, det er de færreste beskåret, et »rigt liv« er at leve et liv, som gør os værdige til en herlighed på den anden side, et »rigt liv« er et liv i harmoni og kærlighed til sine medmennesker.

Som hjælp til at leve et rigt liv« gav Herren os forskellige hjælpemidler. Han påpegede de ting, som er skadelige for os. Han gav os visdomsordet, som lærer os at holde vort legeme rent, og som opbygger vor sundhed. Det løfte gav Herren os, at vi ville have et godt helbred, gode kundskaber og større åndelig kraft. Det blev givet os for at hjælpe os, ikke for at indskrænke vor frihed.

Den verden vi lever i, lokker med mange ting, lokker os til at bruge de ting, som Herren forbyder os at bruge. Et rigt liv tilbydes jer, som overholder

budene, der er givet jer som en vejledning. Hver gang I modstår en fristelse, opbygger I jer selv. Hjælpsomhed og kærlighed til andre mennesker er med til at give jer et »rigt liv«; når I først har prøvet at være hjælpsomme over for en ældre broder eller søster i Kirken, og I mærker den glæde, I føler derved, så er det ikke sidste gang, I gør det.

Endnu en del af »et rigt liv« er at få lov at tjene vor Himmelske Fader, at arbejde i Hans Kirke, aldrig at sige nej, når I bliver bedt om at udføre et stykke arbejde. Et lykkeligt liv er et rent liv, og et ydende liv, et ydende liv i arbejde for Herren.

G.U.F. Hovedbestyrelse.

G.U.F.-Stevnet

Ved stævnet i Århus blev følgende søskende vindere i de forskellige konkurrencer:

Tale: Leif Klitgaard, Aalborg Gren.

Sang: Dobbelt-kvartet, Amager Gren.

Volleyball: Aalborg Gren.

Basketball Junior: København Distrikt.

Basketball Senior: København Distrikt.

Road Show: København Nordre Gren; god. — Esbjerg Gren: bedre. — København Centrum Gren: bedst.

KREDSLÆRERINDERNES budskab

Vor Frelser Taler

»Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru.« (Matt. 19:5).

Formål: At påpege, at efter deres bryllup overgår en mands og kvindes troskab mod hinanden selv troskaben mod deres forældre.

Da fariseerne kom til Kristus med et spørgsmål angående ægteskab og skilsmisse, citerede Han dette skriftsted, som i sin helhed findes i 1. Mosebog 2:23—24, hvor Adam sagde: »Denne gang er det den af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes kvinde, thi af manden er hun taget!« Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød.

Kristi udtalelse henvender sig mod lige stor styrke til kvinden i ægteskabets fællesskab. Hun må forstå, at hun i virkeligheden giver sig selv til sin mand. I hendes kærlighed kommer han nu først, og hvis hun har valgt sin magt klogt, er det hos ham, hun tillidsfuldt kan søge råd og vejledning. Sammen planlægger de deres livs forløb.

Betyder alt dette, at den gode forbindelse mellem en moder og hendes søn eller datter ikke kan fortsætte efter disses ægteskab? Tværtimod, forbindelsen kan blive endnu mere tilfredsstillende, fordi de nu har meget mere fælles. Dette gælder særligt en moder og en datter. Det betyder imidlertid ikke, at datteren skal »løbe hjem til mor« med en beretning om enhver meningsforskel — den være stor eller lille — som kan være opstået mellem hendes mand og hende selv. Det betyder ligeledes, at manden aldrig bør få den følelse, at hans hustru foretrækker sin moders selskab for hans, eller tilbringer alt for megen tid i sine forældres hjem til skade for sit eget.

Har du nogensinde tænkt over, hvorfor navnet *moder* sommetider fremhæves næsten til tilbedelse, medens man ofte går let hen over navnet *sv.germøder*? Ved sådanne lejligheder som Mors Dag bliver nogle af os næsten forlegne ved den sentimentalitet, der bliver udtrykt, men de tilfælde, hvor en svigermøder hæves til skyerne, er sjældne. Alt dette kommer af den kendsgerning, at nogle mødre efter deres børns bryllup ikke har forstået det skriftsted, der er citeret ovenfor: »Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og

holde sig til sin hustru.« (Matt. 19:5).

Hvad med budet »Du skal ere din fader og din moder?« Er det mindre bindende for det gifte barn end hidtil? Slet ikke. Når unge mennesker forlader deres hjem for selv at stifte hjem, skulle de tage endnu mere hensyn til deres forældre — tænke på den tid, da alderen vil indhente dem. Gifte børn bør vedblive at rådspørge deres forældre angående vigtige afgørelser, som de bliver stillet overfor, og drage fordel af den klogskab, der kommer af erfaring,

men i sidste instans skulle de selv udvikle evner og klogskab til at lede deres eget liv.

En klog moder sagde engang: »Det kan lyde paradoksalt, men for mig er en fuldkommen moder en, som begynder fra vuggen at oplære sit barn til at forlade hjemmet.« Hvis en moder hjælper sin datter til at få en sådan indstilling, når hun bliver gift, vil moderen til sin glæde finde, at hun ikke har mistet en datter, men har fået en søn.

Konsekvens - og overholdelse af standarderne

af Richard L. Evans

Lad os et øjeblik overveje spørgsmålet konsekvens — konsekvens med hensyn til overholdelse af standarderne i modsætning til nedsættelse af tempoet i livet. Sommetider kan vi, efter mange anstrengelser og lang tids arbejde, se frem til en forandring af tempoet, og spørge os selv, hvornår kan vi slappe af? Hvornår kan vi spænde fra i livet? Der må være nogle adspredelser. Vi kan ikke køre frem hele tiden, heller ikke være anspændt hele tiden. På den anden side kan vi aldrig få råd til at blive ligegyldige. Vi kan dårligt få råd til at ofre kvaliteten. Vi kan aldrig have råd til at ofre sikkerheden. Vi kan heller aldrig få råd til at nedsætte livets standarder. I det øjeblik, vi begynder at skære hjørnerne af, i det øjeblik vi begynder at lade tingene løbe en lille smule for let, kunne vi have virkelig grund til at fortryde. Sommetider udfører folk det samme arbejde så længe, at det bliver rutina for dem — så meget, at de undlader at yde det den rette opmærksomhed, undlader at kontrollere, undlader at tage forholdsregler, eller at skaffe en tilstrækkelig sikkerhedsmargin. Om dette emne siger Publius Syrus disse advarende ord: »Den er mest fri for fare, som er på vagt, selv når han er sikker.« I det øjeblik min undlader at fortsætte med de prøvede og sunde standarder, eller at tage tilstrækkelige forholdsregler, kan man udsætte sig for farlige vanskeligheder. Vi har alle brug for afslappelse og fysisk og åndelig forfriskning. Men der er intet tidspunkt i noget menneskes liv, i nogen alder, som ung eller gammel, hvor man kan have råd til at svække standarderne med hensyn til fortrinlighed eller ære eller ærlighed i moral, opførsel og befaling. »Uden konsekvens er der ingen moralsk styrke.« (John Jason Owen, 1803—69, amerikansk præst). Og alder eller ked-somhed eller rutine eller træthed er ikke nogen virkelig grund til at nedsætte standarderne. Det er et altfor stort ansvar at blive ligegyldige i opførsel eller at skære hjørner af eller ignorere samvittigheden eller at blive skodesløs med hensyn til noget, som angår sikkerhed eller æresstandarder eller fortrinlighed. »Hemmeligheden ved succes«, sagde Disraeli, »er konsekvens i hensigt.« Vi burde altid være vort bedre jeg. Og vi ville alle, i enhver alder, gøre vel i at undgå ligegyldighed, at udføre noget, der ligger under standarden, eller de ukloge, hasarderede nedsættelser af tempoet i livet. At holde ud til enden er stadig den store og tilfredsstillende kilde til sikkerhed — og frelse.

(Fra Tempelpladsen, 8. marts 1964).

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Centrum Gren:

Carl Laur, Aug. Olsen, Tordenskjoldsgade 30 A, 80 år den 2. august.

Aage Diekmann, Husumgade 13, 65 år den 29. august.

Horsens:

Frederikke Sofie Kathrine Recuber, 75 år den 14. august.

Amager Gren:

Elisabeth Christensen, Christianshavns Voldgade 49, 70 år den 17. august.

København Nordre Gren:

Mette Kristine Hurtig, Guldbergs Plads 18, 70 år den 18. august.

Aalborg Gren:

Marie Elisabeth Jensen, 75 år den 21. august.

Bryllupper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *James E. Hansen*, vieses den 18. juni i Idaho Falls Templet til Shauna Lee Anderson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Jane Pehrson*, vieses den 29. juni i Salt Lake Templet til David Marden Chapman. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Brett Jon Manwaring*, vieses den 1. juli i Idaho Falls Templet til Sue Anne Baldwin. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Dennis Von Smith*, vieses den 2. juli i Salt Lake Templet til Velay Walker. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Philip Ray Anderson*, vieses den 6. juli i Salt Lake Templet til Jeanene Merrill. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ny kirkebygning indviet

Den 31. maj blev den første nye kirkebygning, der er bygget under det nye byggeprogram i det europæiske område, indviet i Kaiserslautern, Tyskland, af Præsident Ezra Taft Benson. Over 1200 medlemmer og venner, repræsenterende både den tyske og amerikanske soldatregiment og Kaiserslautern Gren, var til stede.

Grenspræsident for den amerikanske gren er tidligere missionær i den danske mission, Præsident *Blaine P. Jensen*, som også var tilstede ved indvielsen.

Tidligere missionærer kaldet til biskopråd:

I Phoenix Første Ward i East Phoenix Stav, Arizona, er tidligere missionærer i den danske mission, *Orval N. Skousen*, kaldet som 2. rådgiver.

I Bloomington Ward, Indianapolis Stav, Indiana, er tidligere missionærer i den danske mission, *Hollis R. Johnson*, kaldet som biskop.

VELSIGNELSER:

Aalborg: 7. juni:

Magnus Højmark Steffensens og Birthe Marie Højsgård Steffensens søn, Søren Højmark Steffensen, velsignet af sin fader.

København Centrum Gren: 7. juni:

Flemming Vilhelm Eliasens og Lis Hoffmann Larsen Eliasens søn, Allan Lennart Eliasen, velsignet af sin fader.

Odense: 31. maj:

Paul Andersens og Anni Bern Jørgensen Andersens datter, Ruth Bern Andersen, velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 7. juni:

Orla Rasmussens og Henny Holmegaard Rasmussens datter, Eva Inger Rasmussen, velsignet af sin fader.

Nyt fra hele verden:

Fødselsdag.

En af mange søskende i Danmark velkendt amerikaner, broder *William M. Hansen*, fyldte den 28. juni 85 år.

Broder Hansen blev født den 28. juni 1879 på øen Hven i Øresund, hvor hans forældre, som ellers boede i København, tilfældigvis opholdt sig. I juni 1883 rejste hele familien til Amerika, hvor de bosatte sig i Logan, Utah. Siden 1907 har broder Hansen boet i St. Anthony, Idaho, hvor han, efter at have arbejdet ved mange forskelligartede foretagender bl. a. som skræder, teaterdirektør og kaminavler, for mange år siden startede sin bedemandsforretning, som siden er overtaget af en af hans sønner.

Broder Hansen har opfyldt adskillige missioner for Kirken, den første som ganske ung til de sydlige stater i U.S.A. Senere, sammen med sin hustru, til de nordlige stater i 1943—45, og i årene 1951—53 var han missionær i den danske mission, hvor han bl. a. virkede som rådgiver til missionspræsident Junius M. Sorensen. Foruden disse fuldtidsmissioner har han tre gange været korttidsmissionær på sin hjemegn. I 40 år har han virket som korleder, under 11 forskellige biskopper.

Vi ønsker broder Hansen hjertelig til lykke, med håbet om endnu en lang række virksomme år for ham.

Tempelrejserne

Vi har tempelrejsere fra 30. august til 5. september i år, så hvis der er søskende, som kunne ønske at komme til templet endnu i år, men ikke tidligere har kunnet bestemme sig, er der alltså endnu en chance for at komme med. Skriv efter nærmere oplysninger og instruktioner, men gør det hurtigt, så vi kan reservere sovevogn, logi etc. Prisen for togrejsen med sovevogn begge veje vil være kr. 325,00.

Mary Kaiser,
leder af togrejsen.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned*, og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk*, og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

Døb:

Nordsjælland Gren: 27. juni:

Jan Voss

Odense: 13. juni:

Susanne Solbjerg Nielsen

Frederikshavn: 7. juni:

Benny Uffe Christensen

Aalborg: 17. april:

Edna Nielsen Toft

5. juni:

Svend Erik Thostrup Østergaard

7. juni:

Tonni Pedersen

Ordinationer:

Nordsjælland Gren: 5. maj:

Kaj Winther Lauridsen

Svendborg: 26. april:

Egon Lyngvig Jensen

Aalborg: 1. juni:

Ole Højmark Steffensen

Døbt af:

Broder Kurt Wilhelm Voss

Broder Eddie E. Karnil

Broder Charles Larsen

Ældste Dennis Stowell

Ældste Thyce O. Petersen

Broder Holger Pedersen

Til:

Præst

Lærer

Diakon

Håndspåbyggelse ved:

Broder Poul Børge Andersen

Broder Eddie E. Karnil

Broder Charles Larsen

Ældste Wayne Knight

Ældste James L. Jackson

Broder Jens L. Jensen

Ordineret af:

Broder Poul Børge Andersen

Ældste Brigham S. Østergaard

Broder Frank Johannesen

Missionærfornyttelser:

19. juni:

Lee Jensen

Cai J. Nielsen

R. Steve Clawson

Leonard Rustad

Fra:

Aalborg

Hvidovre

Færøerne

Lyngby

Til:

Østerbro

Færøerne

Østerbro

Slagelse

M. James McKeel

25. juni:

Stewart Jacobsen

Stephen Peterson

Slagelse

Randers

Hellerup

Lyngby

Hellerup

Randers

Missionærankomster:

Med SAS via New York er følgende missionærer den 16. juni ankommet til den danske mission:

Harold Junior Johansen fra Loa, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Harold John Shaw Jr., fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Missionærafsløsnings:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. juli: *Lee G. Jensen* fra Belmont, California, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

10. juli: *Ross T. Merrill* fra Hyde Park, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Harold J. Johansen

Harold J. Shaw

Kenneth N. Tucker fra Salt Lake, Utah, efter sidst at have arbejdet i Valby.

Vernon E. Clay fra Kaysville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Lee G. Jensen

Ross T. Merrill

Kenneth N. Tucker

Vernon E. Clay

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Liggistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

ORACO

 papirvarer

BALLERUP — TLF. *97 03 35

Corona TAPET

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader!
Gratis prislister: send brevkort med navn og adresse til UTAH IMPORT CO. Parcelvej 70 B - Holte Tlf. Holte 51

Ny udgave af Den Kostelige Perle

DEN KOSTELIGE PERLE, som i lang tid har været udsolgt, er nu kommet i ny, revideret udgave.

Den nye udgave er trykt med ny retskrivning (den gamle udgave var fra 1909), med 2-spaltet sats, og formatet er som MORMONS BOG og LÆRE OG PAGTER.

DEN KOSTELIGE PERLE er indbundet i lækkert, blødt, sort bind, og prisen er

kr. 6.50

Bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

...så er de
sær rejse
beredte!

2.629-t/r

ALDRIG FØR SÅ BILLIGT TIL USA!

...og på kun 8 timer med SAS-Jet

SAS kan nu tilbyde flyverejser til New York til priser lavere end nogensinde — på 21-dages billet på økonomiklasse flyver De NON STOP til New York med SAS Royal Viking Jet for kun 2.629.— t/r. Forlang »Rejsenøglen til USA-ferien« og få alle oplysninger hos et SAS-autoriseret rejsebureau. — SAS flyver nu også direkte til New York, Los Angeles, Chicago, Anchorage, Montreal.

SAS

.....USA rejser i et bedre plan